

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

UN NOU ÎNCEPUT

Cum să prosperi
și la vârsta de aur

Creează-ți familia

Străduiește-te pentru
ceea ce contează

Fiecare este unic

Bebelușii sunt
pentru totdeauna

NOTA EDITORULUI ANOTIMPURILE

Am citit recent acest citat și mi-a plăcut din el descrierea familiei: „Familia este compasul care ne ghidează. Familia ne dă inspirația să atingem înălțimile și mângâierea când, ocazional, ne clătinașm”.

Însă familia nu este ceva static. De fapt, în viața noastră, unul dintre cele mai importante lucruri care se schimbă cu trecerea anotimpurilor vieții este relația noastră cu familia. După cum a spus recent și fiul meu de trei ani: „Mai întâi ești băiat, apoi devii tată, apoi devii bunic”. Simplitatea unui copil!

Viața este puțin mai complicată de atât, dar un lucru este sigur, cu toții parcurgem anotimpurile vieții. Pe unele le așteptăm cu drag și suntem recunoscători pentru ele. Pe altele nu le dorim. Regele Solomon descrie ciclurile vieții în Ecleziastul 3 – anotimpurile nașterii și morții, plantării și recoltării, încercărilor și renunțării, ale câștigurilor și ale pierderilor, ale întristării și ale veseliei.

Există și anotimpuri de creștere, când Dumnezeu lucrează să formeze ceva nou în inimile noastre. Anotimpuri de iubire pasională – și anotimpuri uscate, când dragostea este pusă la încercare. Anotimpuri de binecuvântări – și anotimpuri când ne întrebăm unde sunt binecuvântările de care alții se bucură.

Este important să înțelegem că trecem prin diferite anotimpuri în viață și să ne dăm seama în care anotimp suntem la momentul respectiv. Deși nu putem schimba anotimpurile dificile, ne putem schimba modul în care le privim. Chiar și momentele dificile pot fi frumoase – doar dacă învățăm să le privim dintr-o altă perspectivă. Un exemplu bun în acest sens este articolul Mariei Fontaine din această revistă („Apreciază îmbătrânirea”, pg.4-6).

– *Editorul*

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS

în atenția lui: Christian

C.P. 129, O.P. 72

cod 032468

București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Ronan Keane
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2019 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-226-X

RECUNOSCĂTOR PENTRU AMINTIRI

DE ANDREW HEART

Îmi amintesc când eram mic, crescând în SUA, că așteptam Ziua Recunoștinței cu aceeași nerăbdare precum Crăciunul. Îmi plăcea toamna cu culorile ei dramatice: maroul și galbenul, portocaliul și roșul copacilor din Valea Ohio care își ridică crengile în slavă de recunoștință lui Dumnezeu pentru vara călduroasă și însorită pe care El le-a dăruit-o. Încă o dovadă a gloriei divine înainte să își piardă frunzele, ca ele să cadă pe pământ și să fertilizeze solul.

Îmi plăcea să văd căpițele de fân pe câmp și cornul abundenței revărsându-se de bunătați, simbolul prosperității. Dar cel mai mult îmi plăcea când mergeam la casa bunicii și așteptam cu nerăbdare ca bunicul să servească curcanul iar toate rudele (mătuși, unchi și

verișori) erau chemați să ia loc la masa mare din sufragerie.

Noi, copiii, ne plecam cu respect capetele în timp ce bunicul mulțumea lui Dumnezeu pentru mâncare și pentru încă un an de prosperitate. Apoi toți așteptau, pe cât de răbdători puteau, să ajungă și la ei platourile cu mâncare, iar ochii mei urmăreau atent bolul mare cu umplutura de curcan, rețeta bunicii!

Deși multe alte țări din lume au o zi a recunoștinței, în America se sărbătorește în a patra zi de joi din noiembrie. Inițial, Ziua Recunoștinței a fost sărbătorită de coloniști după prima recoltă din Lumea Nouă. A fost instaurată ca sărbătoare federală în 1863, când președintele Abraham Lincoln a proclamat ziua națională de „recunoștință și slavă față de Tatăl nostru care locuiește în Ceruri”.

Sper ca cei care sărbătoresc Ziua Recunoștinței în vremurile noastre moderne să își amintească și de Cel de la care provin toate aceste binecuvântări. Este minunat că există o zi pe an pentru recunoștință, însă Biblia îndeamnă copiii lui Dumnezeu să aducă mulțumiri tot timpul și pentru toate, nu numai o dată pe an.¹

A trecut ceva vreme de când eram un băiețel la masa bunicii, cerând supliment de umplutură, iar lucrurile pentru care sunt cel mai recunoscător azi sunt sănătatea, soția mea iubitoare și, pur și simplu, încă o zi de viață în care să-L slujesc pe „Tatăl nostru care locuiește în Ceruri”.

ANDREW HEART ȘI SOȚIA LUI,
ANNA, SUNT MISSIONARI DE
APROAPE CINCI DECENII.

1. Vezi 1 Tesaloniceni 5:18.

DE MARIA FONTAINE

apreciază îmbătrânirea

De când am împlinit 70 de ani mă gândesc tot mai mult la *beneficiile* îmbătrânirii. Deși mulți dintre noi, care îmbătrânim, i-am simțit deja dezavantajele sau dificultățile, există și multe lucruri bune în această perioadă din viața noastră. Vreau să îți împărtășesc unele dintre gândurile și experiențele mele în acest sens. Poate tu nu ești încă în această perioadă în viața ta, dar poate că ești interesat pentru membrii mai vârstnici ai familiei tale sau pentru prieteni.

Asemănător oricărei alte perioade din viață, îmbătrânirea aduce unele provocări. Unele lucruri cu care ne confruntăm pot părea o deranjare majoră a planurilor și dorințelor noastre în viață, dar dacă ne facem timp să ne gândim și la potențialul acestor provocări, atunci putem transforma procesul de îmbătrânire într-o experiență pozitivă.

Recunosc că există momente când durerile și dificultățile nu par atât de benefice, totuși sunt hotărâtă să privesc acești ani ca pe o ocazie de a continua să progrez. Doresc să continui „să [alerg] cu stăruință în alergarea care [îmi] stă înaintea, [uitându-mă] țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței [mele], adică la Iisus”.¹ Unii oameni numesc această atitudine pozitivă „să îmbătrânești frumos”, „să îmbătrânești victorios” sau „îmbătrânire triumfală”.

★ **Mai mult respect pentru timp.** Îmbătrânirea te ajută să conștientizezi importanța folosirii înțelepte a timpului. Acum sunt mai motivată să îmi stabilesc țeluri ferme și să le ating, decât să le amân. Să le las „pe mai târziu” pare foarte nesigur fiindcă acest „mai târziu” s-ar putea să nu mai vină. Cu cât sunt mai

conștientă cât de important este să îmi folosesc înțelept și prioritar timpul, cu atât mă motivează mai mult să las deoparte lucrurile care mi-ar distra atenția.

★ **Eficiență prin concentrare asupra unui singur lucru.** Un punct cheie, pentru mine, este să mă concentrez asupra unui singur lucru odată. La început ți se pare că dacă faci mai multe lucruri deodată te ajută să realizezi mai multe. Însă, dacă ieși în calcul toate detaliile care se pierd de obicei din cauza acestui mod de operare, s-ar putea să constăți că nu este chiar așa de eficient.

★ **Să depinzi mai mult de alții.** Poate fi frustrant să te simți mai puțin independent sau să constăți că îți este mai greu să faci unele lucruri pe care le puteai face în trecut. Însă reversul este că nevoia de ajutor din partea altora îți cultivă smerenia și te poate ajuta să fii în contact mai strâns cu Iisus și cu alți oameni.

★ **Provocările îți țin mintea activă.** Am descoperit că noile provocări ale vieții mele îmi mențin mintea activă – să gândesc, să studiez, să dezvolt idei noi și să găsesc cum să mă descurc cu aceste noi provocări.

★ **Atitudinile pentru a te menține viu și flexibil în spirit.** Să fii tânăr în spirit nu depinde de anii biologici pe care i-ai trăit. Ceea ce hotărăști să crezi despre tine se va reflecta în gândurile, cuvintele și faptele tale. Alege să vezi fiecare zi și fiecare schimbare ca pe o ocazie de a te menține tânăr în inimă și viu în suflet.

★ **Ultimatumurile și schimbările în modul de viață sunt**

binecuvântări. Unii din prietenii mei au primit ultimatumuri sub formă de infarcturi care i-au obligat să încetinească ritmul, să își analizeze și să își schimbe stilul de viață. Iar în urma acestor schimbări au descoperi lucruri noi în viață și au început să privească altfel ceea ce este important.

Bineînțeles că nu toate ultimatumurile sunt la fel de dramatice. Însă eu sunt recunoscătoare pentru acele ultimatumuri care cer de la mine să fac schimbări pozitive în stilul meu de viață, chiar dacă la început pot fi inconfortabile, neplăcute, umilitoare și uneori dezorientante.

★ **Mai multă atenție pentru sănătate.** Odată cu înaintarea în vârstă încep să prețuiesc mai mult viața și din prisma sănătății și văd importanța pe care o dă Dumnezeu sănătății. Mă preocup mai mult de ceea ce se întâmplă cu trupul meu. Mă interesez mai mult să cercetez în legătură cu provocările pe care le am din punctul de vedere al sănătății, să găsesc sfaturi de încredere și remedii sau soluții naturale și eficiente.

★ **Împrietenirea cu alți vârstnici.** Noi, vârstnicii, avem multe în comun și ne este de ajutor să ne găsim grupuri suport. Împreună ne putem ajuta unul pe celălalt să apreciem nenumăratele puncte pozitive ale îmbătrânirii. Putem fi o mărturie că Dumnezeu ne ține și ne ajută să facem față, ba chiar să ne ridicăm deasupra provocărilor și să rămânem optimiști în ciuda oricăror lucruri negative.

★ **Mai multă împlinire cu un ritm mai încet.** Eu am acceptat că trebuie să o iau mai încet, fiindcă am mai puțină energie iar trupul meu nu poate funcționa mai rapid sau munci mai mult, ca în trecut. Însă faptul că o iau mai încet îmi dă ocazia să mă bucur mai mult de ceea ce se întâmplă și mă face să mă simt mai împlinită.

★ **Împărtășirea experienței personale.** Este un privilegiu neprețuit să putem împărtăși celor de-o vârstă cu noi cât și tinerei generații din experiența noastră, din înțelepciunea pe care ne-a dat-o viața, din mărturiile și din poveștile noastre.

Am descoperit că mulți tineri vor accepta mai ușor încurajarea și sfatul dacă vine de la un bunic decât de la un alt tânăr sau părinte. În anii tăi din urmă poți fi o binecuvântare mai mare tinerei generații, sau poate chiar un confident și/sau mentor. (Oferirea de sfaturi și împărtășirea experiențelor tale nu trebuie să fie,

bineînțeles, ca o predică sau o prelegere.)

★ **Este foarte benefic să înveți mereu.** Dacă continui să înveți câte ceva nou, chiar și atunci când îți provoacă limitele, poate fi distractiv și îți poate da un sentiment de împlinire. Una din prietenele mele a început să predea limba engleză ca limbă secundară ca să-și suplimenteze venitul, iar atunci a descoperit că îi place să predea și a devenit o pasiune.

★ **Arată compasiune și mângâiere.** Pe măsură ce îmbătrânești devii, în general, mai compătimitor fiindcă înțelegi multe din provocările cu care se confruntă ceilalți, fiindcă ai trecut și tu prin ele.

★ **Darul simplității.** Un alt beneficiu al îmbătrânirii este să recunoști binecuvântările mai simple din viață.

★ **Ocazii pentru o viață mai echilibrată.** Pe măsură ce îmbătrânim ne dăm seama că ne putem echilibra faptele și eforturile privind viața mai mult ca pe o experiență de viață decât ca pe ceva ce trebuie îndurat, sau depășit. Când situația ne cere să mergem mai încet, putem dărui altora prin rugăciune și încurajare.

★ **Să umplem locurile goale.** Când te simți singur sau nu mai poți ține pasul cu cercul social din care făceai parte, poți transforma această pierdere într-o ocazie de a relaționa cu alții care se simt singuri. Nu există modalitate mai bună să-ți umpli golul din viață precum este să umpli golul din viața altuia.

★ **Beneficiile râsului.** Unele din lucrurile pe care le fac uneori sunt chiar amuzante, cum ar fi să iau ceva în mână cu intenția de a-l duce în cealaltă cameră, apoi să ajung în cameră și să mă întreb ce s-a întâmplat. Apoi revin în prima cameră și observ că luasem lucrul respectiv, dar m-am luat cu altceva și am pus lucrul acela înapoi la locul lui. Sau ți s-a întâmplat să îți cauți mobilul, dar era chiar în mâna ta? Mă da! Uneori chiar uit dacă am ochelarii pe nas, sau nu.

Râsul este o modalitate bună de a elibera stresul. Râsul este bun și pentru sănătate și stimulează sistemul imunitar. Un râs bun eliberează tensiunea fizică și stresul, relaxând mușchii până la 45 de minute.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.

UN NOU ÎNCEPUT

DE MELODY CAGLE

Eu și soțul meu ne-am trezit din nou singuri. După 40 de ani în care am crescut 10 copii, nu mă așteptam la așa ceva!

Am fost mereu o familie unită dar, bineînțeles, copiii cresc și se mută, unul câte unul. Am plâns de fiecare dată fiindcă simțeam ca și cum o parte din inima mea se rupea din mine.

Acum îmi iau la revedere și de la „bebelușul” familiei și mă întreb *Ce urmează? Cum să merg mai departe, sau cum să încep o viață nouă?* Fiecare schimbare este dificilă. De fiecare dată trebuie să ne schimbăm modul de gândire, să ne facem obiceiuri noi și să gândim altfel.

L-am întrebat pe Dumnezeu de ce mi-a dat atâția copii ca apoi să trebuiască să renunț la ei. El mi-a răspuns că era șansa mea de a-L lăsa să facă ceva nou în viața mea.

După ce m-am mai gândit și m-am rugat în legătură cu aceste lucruri, iată câteva lucruri pe care le-am găsit folositoare în viața mea:

- Reamintește-ți continuu că un nou capitol în viața ta este un lucru

bun. O viață nouă, un început nou.

- Așteaptă-te ca această schimbare să fie pozitivă, nu negativă.
- S-ar putea ca acum să ai ocazia să faci unele din lucrurile pe care le-ai dorit dintotdeauna dar nu ai apucat.
- Începe un hobby.
- Finalizează proiectul început, dar neterminat.
- Studiază ceva ce te interesează.
- Dacă ai trăit în umbra copiilor tăi, acum este momentul tău să strălucești.
- Nu te mai preocupa de tine și ajută-i pe alții.
- Împărtășește lumii din experiențele tale de viață scriind o carte, postând un blog sau inițiind un canal de YouTube.
- Începe un grup de rugăciune sau de studiu biblic.
- Mergi la sală sau învață un sport nou.

Possibilitățile sunt nenumărate!

MELODY CAGLE ESTE MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ȘI MISIONARĂ ÎN SUA.

Rugăciune: Dragă Iisus, accept că Tu faci ceva nou în viața mea. Ajută-mă să fiu mulțumit cu orice aduci în calea mea. Pun viața mea și cea a copiilor mei în mâinile Tale și mă încred complet în grija Ta. Te rog să fii foarte prezent în viața și în inima mea. Te primesc ca Domn și Mântuitor.

◆
Vârsta aduce și ea ocazii pentru noi, Asemenea tinereții, dar în haine noi.

Iar când seara își cedează lumina, Cerul se umple de stelele invizibile ziua.

– Henry Wadsworth Longfellow

◆
Darul acestor ani nu este simplul fapt că sunt viu – este darul de a fi mai viu ca niciodată.

– Joan Chittister

◆
Nu ești niciodată prea bătrân să-ți pui încă un țel sau să visezi un vis nou.

– Les Brown

NU E PERFECT

DAR E CORECT

DE DIANA MOTOLINIA

Recent am participat la niște cursuri gratuite de croșetat și tricotat, organizate la centrul comunitar local. Am 63 de ani însă ideea de a învăța ceva nou nu mi s-a mai părut așa de atrăgătoare de mult timp. În plus, speram că mă va ajuta în combaterea stresului, ceva ce recent doctorul meu mă avertizase că îmi va afecta sănătatea.

Bineînțeles că fiecare începe ca un începător, însă eu, să fiu sinceră, nu am prea progresat mai mult de atât. Dar am reușit să termin câteva lucruri simple și îmi plăcea să mă mândresc în fața prietenilor și familiei cu rezultatul muncii mele, deși era imperfect.

Când i-am spus fiicei mele că doresc să croșetez o căciuliță pentru fiul ei, ea mi-a sugerat un model inspirat de unul din personajele lui preferate din filme. Părea realizabil, așa că am cumpărat ața roșie

și m-am pus pe treabă.

Pe la jumătatea lucrului mi-am dat seama că tocmai la început făcusem o greșală ce a trecut neobservată dar care a dus la o greșală mai mare pe măsură ce am continuat. Trebuia să o iau de la capăt. În timp ce desfăceam lucrul făcut m-am gândit: *Căciula asta trebuie să iasă perfect – adică, nu neapărat perfect – dar corect!* Din cauză că am făcut și refăcut lucrul mi s-a părut că ața s-a uzat puțin și mă gândeam că se va observa dacă te uiți cu atenție. Dar doream ca în final modelul să iasă corect, chiar dacă materialul avea câteva probleme.

Reflectând asupra acestui fapt am simțit că Dumnezeu îmi amintește și de viața mea, cu toate imperfecțiunile ei, unele aproape neobservabile dar altele bătătoare la ochi. Apoi mi-au venit în minte cuvintele „nu e perfect, dar e corect”. Iisus mi-a reamintit că viața mea a fost corectă, viața unui om corectat de El, indiferent de materialul cu care a trebuit să lucreze, cu defecte umane, decizii

eronate, greșeli și ceea ce eu consideram a fi eșecuri.

Apoi este și procesul de corectare a greșelilor, care poate fi uneori o nebulie deprimantă ce necesită mult efort și chiar durere când trebuie să le descâlcești pe toate. Din fericire, eu mă simt sigură pe dragostea și acceptarea necondiționată ale lui Iisus. Totuși, când merg la alții, fie familie, prieteni sau cunoștințe, să îmi recunosc greșelile și de multe ori nu îmi găsesc cuvintele să exprim cum sau de ce am făcut un anumit lucru, atunci țesătura vieții pare că se freacă și se deteriorează. Sunt tentată să nici nu încep să încerc să îndrept lucrurile, fiindcă aproape tot timpul este un proces complicat și dureros. Dar aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii la momentul perfect știut de Dumnezeu. Produsul final

1. Citește povestea lui Lot din Geneza capitolele 11-14 și 19.
2. Vezi Geneza 13:9-11.
3. Vezi Geneza 14:12.
4. Vezi 2 Petru 2:7.

Să te ridici din greșeală la adevăr
este rar și minunat. – *Victor Hugo*

Scopul vieții. Anii risipiți din viață. Deciziile
greșite din viață. Dumnezeu răspunde la mize-
riile vieții cu un cuvânt: harul. – *Max Lucado*

este mai bun, cu toate aparentele imperfecțiuni pentru ochiul unui observator obișnuit.

Un personaj biblic pe care, să fiu sinceră, nu l-am prea admirat, este Lot.¹ În tinerețea mea de creștin mă gândeam la el ca la un personaj nedemn de respectul meu. Vorbesc despre egoism! El și-a ales partea cea mai bună de pășune, lăsând rămășițele unchiului său, Avraam, care din mărinimie l-a lăsat pe el să aleagă împărțirea pământului.² Și toate astea după ce Avraam îl luase pe Lot la el când a rămas orfan și l-a dus cu el în călătoria spre Canaan.

După mine Lot a meritat-o când el, familia lui și toate bunurile lor au fost luate de cei patru regi care au cucerit Sodoma.³ M-am mirat că Avraam s-a deranjat să meargă să-l salveze pe nepotul lui după ce s-a purtat așa de egoist. Însă, m-am

gândit, în final, familia e familie, iar dragostea găsește o cale să ierte. Totuși, în loc să fie o aluzie clară să părăsească cetatea Sodomei, Lot se întoarce acolo.

Cu toate acestea Lot a fost considerat neprihănit în Cuvântul lui Dumnezeu,⁴ datorită harului și puterii lui Dumnezeu de a răscumpăra greșelile, ceea ce Biblia ilustrează în mod repetat și prin viețile multor alora. Mulți consideră că David și Pavel sunt personajele cele mai semnificative din Biblie, iertate prin harul lui Dumnezeu; există, bineînțeles, și alții din istorie, preferații mei în prezent sunt Sfântul Augustin și John Newton.

Azi, după mai mult de patru decenii în care L-am urmat și L-am slujit pe Dumnezeu ca misionară, mamă și profesoară, școala vieții

mi-a dat câteva diplome. Acum pot înțelege mai bine situația lui Lot și povestea sa. Și eu L-am urmat pe Dumnezeu fără să știu unde merg. Și eu am fost egoistă și am obsesat în facerea binelui. Îmi displace acum să mă gândesc la momentele când nu am avut curajul să înfrunt opoziția și să fac ceea ce era mai curajos și impopular. Mă doare sufletul când mă gândesc la ocaziile când am dat greș să mă ocup, să întăresc, să protejiez și să mă îngrijesc așa cum ar fi trebuit de cei pe care îi iubeam și cum au fost ei răniți de eșecul meu. Totuși, Dumnezeu a luat aceste lipsuri și scopuri eșuate ca să Își arate mila și răbdarea Sa cu mine, copilul Lui.

Noi suntem „corecți” de Hristos, conform cu mila, harul și planul Său divin, și asta este ceea ce contează cu adevărat la finalul zilei.

DE ELSA SICHROVSKY

IUBESC CÂT TIMP AM LA DISPOZIȚIE

În anii de facultate m-am tot certat cu părinții. Ne certam în legătură cu timpul pe care îl petreceam cu viața mea socială, cu interesul meu pentru emisiunile de TV, cu dorința de a cumpăra o motocicletă și despre multe alte lucruri care acum, privind în urmă, îmi par banale, însă atunci aveau o mare încărcătură emoțională pentru mine. Pe vremea aceea îmi vedeam părinții ca niște gardieni demodați care îmi blochează calea să savurez la maxim anii tinereții.

În ultimul semestru am urmat un curs de antropologie. La un curs în care se vorbea despre credințele diferitelor culturi despre moarte, profesorul ne-a arătat un documentar produs de televiziunea națională japoneză (NHK) intitulat *Telefonul vântului: Șaptele familiilor pierdute*. Documentarul discuta credința unor oameni că ar putea lua legătura cu cei dragi decedați

dacă vorbeau într-un telefon cu disc care era deconectat, ceea ce ei numeau „telefonul vântului”. Un bărbat pe nume Itaru Sasaki instalase prima oară acest dispozitiv în 2010, când încerca să mențină legătura cu vărul său decedat în acel an. După cutremurul Tohoku din 2011 și tsunamiul care a devastat Japonia, supraviețuitorii au început să frecventeze acest telefon, montat într-o cabină, pentru a lăsa mesaje celor dragi răpiți de acest dezastru natural catastrofic.¹

M-a emoționat să văd atâția oameni plângând în telefonul deconectat, exprimându-și durerea pierderii și sentimentul de abandonare. Ei întrebau: „De ce ai murit?” Implorau: „Vino înapoi la noi”. Pe la sfârșitul documentarului era o mamă cu cei trei copii ai ei care veniseră să vorbească cu soțul și tatăl mort în cutremur. Fiica avusese o relație tumultuoasă cu tatăl ei pe când acesta era încă cu ei, iar acum și-a întrebat fratele: „Ce ar trebui să spun?” luând receptorul în mână. O podidită lacrimile și își ceru iertare de la tatăl ei fiindcă

fusese critică cu el. Mama explică înțeleaptă: „Ea l-a iubit cel mai mult”. Fratele, surprins, spuse: „Eu am crezut că ea l-a urât”.

Atunci m-am gândit la disputa mea recentă cu părinții mei. Dacă s-ar întâmplă vreun dezastru natural care m-ar lua pe mine, sau pe unul dintre ei? Protejată de confortul și de comoditățile vieții mele moderne am uitat cât de fragilă poate fi viața. Privind tragica imagine a unei fiice care încearcă să exprime printre lacrimi cuvintele pe care ar fi dorit să le spună tatălui ei mi-a reamintit că trebuie să privesc și eu supărările mele dintr-o altă perspectivă. Nu știu ce îmi aduce ziua de mâine, deci astăzi trebuie să arăt iubire. Nu pot lăsa niște neînțelegeri irelevante să dea la o parte ceea ce este cu adevărat important pentru noi – dragostea de familie pe care o avem unul pentru celălalt.

ELSA SICHROVSKY ESTE
SCRIITOARE LIBER-
PROFESIONISTĂ. EA TRĂIEȘTE
CU FAMILIA EI ÎN TAIWAN.

1. Nota editorului: acest documentar, cu subtitlarea în engleză, poate fi urmărit aici: <https://www.youtube.com/watch?v=v9ZOuP1vByU>

O LECȚIE DE BUNĂTATE

DE ROSANE PEREIRA

Cu câțiva ani în urmă vecinii noștri și-au dat cățeaua unui prieten. După ceva vreme, bătrânul moare iar cățeaua revine pe strada noastră, însă vecinii nu mai locuiesc aici. Cu timpul ea devine tot mai slabă și mai disperată. În cele din urmă sapă o gaură pe sub gardul nostru și începe să mănânce rămășițele din castroane sau de pe jos de la cei doi câini ai noștri.

La sosirea iernii a început să doarmă noaptea în vechea cușcă a cățeilor noștri. Într-o zi fiul meu, adolescent, mi-a spus: „Are să moară la noi în curte!” Era deja numai os și piele și părea că de-abia se mai ținea pe picioare. Așa că am început să o hrănesc de două ori pe zi alături de ceilalți câini ai mei și nu după mult timp și-a recâștigat puterea.

Am numit-o Chiquita și am adoptat-o până când i-am fi găsit un alt stăpân. Când fiul meu cel mare a venit în vizită, soția lui i-a acordat cățelei multă atenție încât la vizita următoare Chiquita a primit-o cu atâta entuziasm că m-a făcut geloasă. Eu eram cea care o salvase, îi dădeam de mâncare, o spălăm și tot restul! Însă bucuria cu care o întâmpina Chiquita pe nora mea m-a pus pe gânduri.

Bineînțeles că eu eram cea care

o salvasem pe Chiquita de foamete, poate din simțul datoriei sau de milă, dar nu îi arătasem prea multă dragoste. Atunci am început să o includ și în timpul de joacă al cățeilor mei. Și nu după mult timp am început să apreciez micile ei salturi și gudurări atunci când ajungeam acasă.

În cele din urmă centrul municipal pentru căței fără adăpost i-a găsit o nouă casă iar eu am acceptat să o las, dar m-a durut sufletul pentru ea următoarele trei zile. M-am simțit la fel cum mă simt când îmi vin nepoții în vizită în vacanță și mă

obișnuiesc cu sunetul piciorușelor lor zglobii și cu glăscioarele vesele, apoi reîncepe școala iar ei trebuie să meargă înapoi la casa lor. Acea dulce strângere de inimă durează câteva zile.

Încă mă mai gândesc la Chiquita, mă rog pentru ea și mă întreb pe unde mai este. Uneori privesc în curte și îmi lipsesc giumbușlucurile ei și certitudinea iubirii ei.

ROSANE PEREIRA ESTE
PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ
ȘI SCRIITOARE ÎN RIO DE
JANEIRO, BRAZILIA.

DE DEREK ȘI MICHELLE BROOKES

FIECĂRE ESTE UNIC

Un bebeluș ne umple viața cu o bucurie specială, o speranță specială. Un bebeluș este un suflet viu, format prin unirea unui spirit creat de Dumnezeu cu elementele fizice ale trupului tău. William Wordsworth a exprimat foarte frumos:

Nașterea e ca un somn și o uitare;
Sufletul ce pornește la drum cu noi
Fusese în alt loc din zare,
Dar a venit tocmai de departe
Nu în completă uitare,
Nu în totală goliciune,
Pe cărări de nori de la Dumnezeu,
Cel ce înseamnă casa noastră.

Știința poate descrie modul în care copiii vin pe lume, dar când îți ții pentru prima oară în brațe bebelușul și privești în ochii săi mici, te uiți la unul dintre cele mai mari mistere ale universului – ocazia de a întrezări Raiul și puterea creativă a lui Dumnezeu. Acolo, în brațele tale, este dovada tangibilă a iubirii lui Dumnezeu pentru tine, deoarece El te-a ales să fi părintele unui nou suflet.

Primii pași ai unei călătorii

Fiecare bebeluș este primul și unicul în felul său: o persoană specială care a intrat în viața ta, cineva care are ceva important de făcut, cineva care va trăi în eternitate cu tine. Un copil este începutul unei relații și al unei binecuvântări care va dura și după viața aceasta prezentă.

Fiecare dintre noi este special pentru Dumnezeu și are un scop unic pentru care este aici. Lumea aceasta este o școală prin care trebuie să trecem cu toții în călătoria noastră spre casa lui Dumnezeu. Bebelușul tău, de asemenea, are un scop special în viață. În calitate de părinți, slujba noastră este să-l ajutăm pe noul venit în lumea aceasta să se obișnuiască și să pornească în siguranță în călătoria sa prin viață.

Semnul de întrebare, promisiunea și posibilitatea nebnăuită ce există în fiecare nou născut ne reamintesc de ceea ce este divin în noi – rațiunea, înțelegerea și viziunea. În acel micuț trup fragil există magie și mister. În căpșor există genialitate. Poate crește și poate învăța. Frumusețea lumii este pe chipul său; doarme cu inocența zăpezii; iar mânuța lui ca o floriceică va crește să țină plugul, să cârmuiască corăbii, să vindece bolnavii, să conducă mulțimile și probabil să arate drumul către o nouă lume, mai fericită. – *Autor necunoscut*

1. Vezi Ioan 3:1-8.

Din nou bebeluș

Nașterea marchează intrarea în viață. Sărbătorirea zilei de naștere este un moment bun de reflecție și asupra renașterii și progresului nostru spiritual.

Nicodim, un vârstnic lider religios, a venit odată la Iisus noaptea, în secret. Toată învățătura nu i-a adus fericire și satisfacție și încă avea o întrebare pentru Iisus. Dorea să știe cum poate găsi viața veșnică. Iisus i-a răspuns simplu că, pentru a intra în împărăția cerului trebuia să se nască din nou. Lucrul acesta l-a nedumerit.

„Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”

Iisus i-a explicat că această naștere, la care se referea El, era o naștere spirituală; era renașterea sufletului său prin umplerea cu Duhul lui Dumnezeu.¹

Tot așa cum trebuie să ne naștem să intrăm în lumea aceasta, trebuie să ne naștem din nou să intrăm în împărăția lui Dumnezeu, acea lume eternă de bucurie care ne așteaptă după viața aceasta.

Ce viață! Ce călătorie!

ADAPTARE DUPĂ *KEYS TO BABIES* DE DEREK ȘI MICHELLE BROOKES, CARTE CE POATE FI CITITĂ ÎN ÎNTREGIME PE SITE-UL [HTTPS://ACTIVATED.ORG/EN/BOOKS/PARENTING/KEYS-TO-BABY/KEYS-TO-BABY-INTRO/](https://activated.org/en/books/parenting/keys-to-baby/keys-to-baby-intro/)

Copiii au nevoie de cineva care să creadă în ei, iar în calitate de părinte, aceasta este munca ta cea mai importantă. Să nu subestimezi niciodată puterea unui părinte care crede în copilul său. Această încredere și speranță specială pe care o are părintele în copilul său a fost pentru mulți precum lumina călăuzitoare care i-a condus către realizările lor mărețe pentru Dumnezeu și pentru oameni. Credința în viitorul nevăzut al copilului și în chemarea sa pentru o cauză bună și nobilă în viață, acestea aprind speranța și îi dau o constantă încredere în sine, care îl va ajuta să treacă de perioadele dificile. Credința părintelui stimulează copilul să-și depășească mica lui lume egocentrică pentru ceea ce urmează să devină.

CREEAZĂ-ȚI FAMILIA

La cabinetul medical la care lucrez am o pacientă regulată pe care o cheamă Blender (ar însemna Mixer). Este numele ei legal, dat de părinții ei. Nu am avut ocazia să o întreb care ar fi povestea numelui ei, dar sunt foarte curioasă să știu de ce ar alege niște părinți să-și numească copilul ca o aparatură de bucătărie. Poate că în altă limbă înseamnă ceva frumos. N-am nicio idee!

Nu ne alegem noi familia în care ne naștem. La unii pare că au câștigat la loterie, dacă ar fi așa ceva, fie din punct de vedere genetic, economic, al talentelor sau pur și simplu dacă au o familie iubitoare și fericită. La alții mai puțin. Toți știm și cazuri care ne rup sufletul. Și toți ne cunoaștem povestea; impactul pozitiv și negativ pe care l-au avut părinții, frații, surorile, mătușile, unchi, bunicii și verișorii în viețile noastre. Sau poate am crescut fără să ne cunoaștem familia biologică, sau cunoaștem pe cineva în această situație.

Pe măsură ce copiii mei cresc și devin adolescenți, observ tot mai mult cât de important este să te străduiești cu familia, să-ți faci timp și să depui efortul necesar pentru a crea familia pe care o dorești. Viața este plină și foarte ocupată, deci învăț că trebuie să îmi reexaminez prioritățile. Iată câteva lucruri pe care le-am învățat:

Fă ce poți cu cine poți. Nu putem aștepta întotdeauna să se adune întreaga familie pentru a face o activitate. Toată dinamica și toate combinațiile familiei noastre sunt importante și contribuie la viața familiei.

Comunitatea este importantă pentru familie. După cum e vorba: „Este nevoie de un sat întreg să crești un copil”. Copiii noștri beneficiază de prezența altor oameni minunați în viața lor și tot așa și noi, părinții. De aceea noi investim și petrecem timp în comunitatea noastră.

Zi de zi. Cultura familiei se dezvoltă din lucruri mici; să te rogi pentru noaptea împreună, să citești

împreună, să muncești, să râzi, să îmbrățișezi, să dezbați împreună și toate celelalte lucruri de zi cu zi. Acestea sunt firele din care se țese familia, mai importante decât vacanța anuală sau alte evenimente majore. Apreciază valoarea și frumusețea acestor lucruri.

Familia care se roagă împreună, rămâne împreună. Una dintre cele mai bune modalități de a ne învăța copiii să depindă de Dumnezeu este să ne vadă pe noi că depindem de El.

Familiile puternice creează o societate puternică. Cred cu tărie că Dumnezeu se preocupă de familiile noastre și dorește să ne ajute să ne clădim familii puternice și fericite, chiar și în mijlocul provocărilor din jurul nostru.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

EU ȘI OPA

DE IRIS RICHARD

Eu și bunicul meu, căruia îi spun „Opa”, eram prieteni buni. El mi-a ascuțit instictele și mi-a insuflat dragostea de natură în drumețiile noastre săptămânale prin pădure.

La fiecare sfârșit de săptămână așteptam cu nerăbdare să fiu dusă la Opa și Oma, la apartamentul lor de o cameră dintr-un orașel din inima centrului industrial al Germaniei.

Era anul 1960, iar eu aveam cinci ani. Opa lucra ca maistru într-o oțelărie, iar vinerea după-amiaza stăteam pe dealul din preajma porților uriașe de fier ale fabricii, așteptând cu nerăbdare să aud sirena care anunța sfârșitul săptămânii de lucru. Priveam sutele de muncitori în salopetă albăstră ieșind pe porțile largi, entuziasmați pentru weekendul de distracție ce îi aștepta.

Cum îl vedeam pe Opa, alergam în jos pe deal către el și mă aruncam în brațele lui, iar el mă învârtea în aer. Mă ducea în brațe o mică distanță, apoi mă puneă pe picioarele mele iar eu saream de pe un picior pe altul în timp ce mergeam pe lângă el, trâncănind tot drumul.

Până să ajungem la etajul patru al blocului vechi de apartamente, cu balustrada roșie a scârilor și toaleta comună de la etajul anterior, Opa era bine informat cu tot ceea ce se întâmplase în viața mea în săptămâna aceea.

Opa mă asculta cu o răbdare

nesfășită, zâmbind și dând din cap din când în când. Când îi venea în cele din urmă și lui rândul să vorbească, putea să spună și el ore în șir povești captivante care începeau toate cu „A fost odată ca niciodată...”. Poveștile lui nu erau mereu fericite. Vorbea despre dificultățile din timpul războiului, despre rațiile de mâncare și alte greutăți, serile friguroase de iarnă când se înveleau în păături, fără cărbune pentru sobă.

Iubeam plimbările noastre de sâmbătă și duminică dimineața în pădurea din apropiere, unde Opa m-a învățat numele copacilor, al fructelor și al tufișurilor și, cel mai special, cum să-mi găsesc drumul spre casă amintindu-mi de anumite repere din drum.

Opa gătea pe soba mare cu cărbune, care era și singura sursă de căldură din apartament. Iarna, căldura ajungea mai greu până în dormitorul de alături. Avea un călcător mare și greu, din fier, cu cărbune, cu care îi călca cămășile și

uniforma de lucru a lui Opa.

În lunile reci de iarnă ne îmbrăcam cu pijamale din flanelă și ne băgam repede sub plapumile uriașe. Erau zile fericite și fără griji pentru mine, însă zile care mi-au format caracterul și o inimă recunoscătoare.

Opa a murit când eu aveam 12 ani și a lăsat un gol în viața mea, însă plecarea lui m-a învățat să mă rog, iar uneori îi simțeam prezența, ca o voce ușoară a conștiinței care mă călăuzea și mă încuraja.

Datorită acestei experiențe de calitate cu bunicii mei, încerc și eu să le dau atenție nepoților care locuiesc în apropierea mea. Este o investiție minunată care ne binecuvântează pe toți, atât pe mine cât și pe ei, așa cum m-a învățat și Opa pe mine cu ani în urmă.

IRIS RICHARD ESTE
CONSILIERĂ ÎN KENYA, UNDE
ESTE ACTIVĂ ÎN COMUNITATE
ȘI DESFĂȘOARĂ MUNCĂ
VOLUNTARĂ DIN 1995.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

ÎNVAȚĂ DE LA COPII

Mulți adulți privesc un copil cum se bucură de joaca lui și își doresc, pe moment, să fie și ei copii din nou. Copiii par atât de liniștiți și de fericiți, fără nicio grijă în lume. Copiii râd ușor, se bucură de ceea ce fac și se entuziasmează pentru lucrurile cele mai simple. Ei au, în general, îngrijorări minore și temporare, care de obicei durează câteva minute sau o oră. Ei petrec mult mai mult timp fiind fericiți și antrenaji în joacă.

De ce par copiii mai liniștiți? În mod evident fiindcă au mai puțin de lucru, dar aceasta nu este motivul de bază. Ceea ce le dă lor atâta liniște mentală și sufletească nu este atât absența lucrului, cât absența temerii pentru viitor.

Respiră adânc. Mai respiră o dată. Acum ia-ți câteva minute și te gândește la lucruri fericite. Uită de probleme. Uită de ziua ta. Apreciază lucrurile bune din viața ta. Te simți mai bine, nu-i așa? Sau dacă nu te simți bine încă, te vei simți mai bine pe măsură ce îți faci obiceiul să te bucuri de lucrurile simple ale vieții.

Doresc să te bucuri de viață pe tot parcursul ei. Doresc să te binecuvânteț cu momente fericite și cu amintiri fericite care te vor susține în vremurile grele. Doresc să petreci clipe de veselie și de iubire în compania celorlalți. Doresc să iubești și să trăiești – să te bucuri de ceva în fiecare zi.

